

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
Completele pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

Decizia nr. 1/2018

Dosar nr. 3257/1/2017

Pronunțată în ședință publică astăzi, 8 februarie 2018

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 329 din 16/04/2018

Completul compus din:

Judecător Mirela Sorina Popescu - președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele Completului
Constantin Epure - judecător la Secția penală
Daniel Grădinaru - judecător la Secția penală
Ionuț Mihai Matei - judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie - judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei - judecător la Secția penală
Silvia Cerbu - judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean - judecător la Secția penală
Ștefan Pistol - judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori prin Încheierea de ședință din data de 2 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.247/304/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept "modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 297 din Codul penal, respectiv art. 246 din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea, ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016".

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală este legal constituit, conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și ale art. 27⁴ alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința a fost prezidată de către președintele cu delegație al Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Cristina Roșu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă, procuror în cadrul Secției judiciare.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 3.257/1/2017, aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A menționat că la dosar au fost transmise puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție de către curțile de apel: Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Suceava și Timișoara, precum și unele instanțe arondate acestora, Curtea de Apel Alba Iulia și Curtea de Apel Ploiești au transmis jurisprudență, Curtea de Apel Iași a comunicat că nu există jurisprudență, iar Curtea de Apel Pitești și Curtea de Apel Târgu Mureș nu au comunicat puncte de vedere.

În continuare a arătat că raportul întocmit de judecătorul-raportor a fost depus la dosarul cauzei la data de 18 ianuarie 2018, fiind comunicat părților la data de 25 ianuarie 2018, respectiv la data de 29 ianuarie 2018, conform dovezilor atașate la dosar, astfel cum prevăd dispozițiile art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

S-a mai arătat că, prin Adresa nr. 2.965/C/3084/III-5/2015, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de

Casație și Justiție, Secția judiciară, Serviciul judiciar penal a comunicat faptul că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii privind chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, doamna judecător Mirela Sorina Popescu, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Marinela Mincă să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 3.257/1/2017.

Doamna procuror Marinela Mincă a arătat că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, întrucât, pe de o parte, întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu are caracteristicile unei veritabile chestiuni de drept care să justifice demersul inițiat, deoarece ceea ce se solicită este de a se stabili caracterul, interpretarea sau efectele unei decizii a Curții Constituționale, cu atât mai mult cu cât, interpretarea pe care o dă curtea în aceste decizii este lipsită de echivoc. Pe de altă parte, s-a menționat că a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție prin intermediul mecanismului prevăzut de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, în sensul de a clarifica o dispoziție legală constatată, în parte, ca fiind neconstituțională, justificat de motivul că textul nu beneficiază de modificarea legislativă corespunzătoare în cele 45 de zile prevăzute de Legea fundamentală, înseamnă, deopotrivă, a ignora limitele prerogativelor constituționale ale Înaltei Curți de Casație și Justiție conferite de art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală, dispoziții potrivit cărora, prin intermediul acestui mecanism, Înalta Curte de Casație și Justiție poate doar să asigure interpretarea și aplicarea unitară a unei norme juridice, și nicidecum să completeze sau să modifice această normă, atribut care aparține exclusiv legiuitorului.

Astfel, a arătat că din deciziile nr. 405/2016 și nr. 392/2017 ale Curții Constituționale rezultă faptul că instanța de contencios constituțional a dat o interpretare lipsită de echivoc sintagmei "îndeplinește în mod defectuos", sintagmă care se regăsește în cuprinsul art. 246 din Codul penal anterior sau art. 297 din actualul Cod penal.

Mai mult, instanța de contencios constituțional, în Decizia nr. 392/2017 precizează, în mod expres, că atât dispozițiile art. 246 din Codul penal anterior, cât și ale art. 297 din noul Cod penal sunt în vigoare și continuă să producă efecte juridice în interpretarea pe care instanța constituțională a apreciat-o ca fiind conformă Legii fundamentale.

Așadar, interpretarea dată de Curtea Constituțională este lipsită de echivoc în ceea ce privește sintagma "îndeplinește în mod defectuos" și nu se impune lămurirea acesteia pe calea mecanismului prevăzut de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală.

Nu în ultimul rând, procurorul a apreciat că nu sunt îndeplinite nici condițiile formale ale sesizării, întrucât din actele dosarului rezultă că inculpații au fost trimiși în judecată și condamnați în primă instanță pentru infracțiunea prevăzută de art. 248 din Codul penal anterior, care a făcut obiectul Deciziei nr. 392/2017 a Curții Constituționale, și, cu toate acestea, instanța de trimitere solicită interpretarea efectelor Deciziei nr. 405/2016.

Prin urmare, față de aspectele menționate, s-a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Craiova.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 2 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.247/304/2014, Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile prin care să se dea o rezolvare de principiu modalității de interpretare a dispozițiilor art. 297 din Codul penal, respectiv art. 246 din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea, ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016.

II. Expunerea succintă a cauzei:

Dosarul nr. 2.247/304/2014 al Curții de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori are ca obiect apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Segarcea și inculpații B.S.V., D.G., C.M., A.C., P.T. și S.C. T. S.R.L. împotriva Sentinței penale nr. 155 din 7 octombrie 2016 a Tribunalului Dolj.

Prin sentința penală mai sus menționată s-a dispus, în baza art. 386 alin. (1) din Codul de procedură penală, schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care a fost trimis în judecată inculpatul A.C. din infracțiunile de abuz în serviciu prevăzute de art. 297 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, republicată, cu aplicarea art. 35 alin. (1) din Codul penal și art. 38 alin. (1) din Codul penal în infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor publice prevăzute de art. 248 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, republicată, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 33 alin. 1 lit. a) din Codul penal din 1969.

În baza art. 248 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, republicată, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 5 din Codul penal, s-a dispus condamnarea inculpatului A.C. la pedeapsa de 3 ani închisoare (lucrare Sistem de alimentare apă în comuna C., persoană vătămată comuna C.).

În baza art. 248 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, republicată, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 5 din Codul penal, s-a dispus condamnarea inculpatului A.C. la pedeapsa de 3 ani închisoare (lucrare Baza sportivă în comuna C., persoană vătămată comuna C.).

În baza art. 26 din Codul penal din 1969 raportat la art. 248 alin. 1 din Codul penal din 1969 raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, republicată, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal din 1969 și art. 5 din Codul penal, art. 396 alin. (10) din Codul de procedură penală s-a dispus condamnarea inculpatei S.C. T. S.R.L. la pedeapsa de 20.000 lei amendă (lucrare Sistem de alimentare apă în comuna C., persoană vătămată comuna C.).

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Segarcea și inculpații A.C., B.S.V., D.G., C.M., P.T. și S.C. T. S.R.L., criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În ședința din data de 2 noiembrie 2017, în cadrul criticilor formulate, inculpatul A.C. a solicitat achitarea, printre altele, pe motiv că, drept urmare a pronunțării Deciziei nr. 405/2016 de către Curtea Constituțională, infracțiunea de abuz în serviciu a fost dezincriminată tacit, prin voința legiuitorului care nu a intervenit în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale și a solicitat în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în materie penală.

Prin Încheierea de sesizare din data de 2 noiembrie 2017, Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori a reținut că, potrivit art. 408 și următoarele din Codul de procedură penală, este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

De asemenea, s-a reținut că, în speță, s-a ridicat o chestiune de drept de a cărei dezlegare depinde soluționarea pe fond a cauzei. Astfel, lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 297 din Codul penal, respectiv ale art. 246 din Codul penal de la 1969, în sensul de a stabili dacă mai este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr. 405/2016, este esențială pentru a analiza acuzația din perspectiva art. 4 din Codul penal sau a art. 5 din Codul penal.

Chestiunea de drept enunțată este nouă, deoarece s-a constatat că asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă, nici printr-un recurs în interesul legii, așa cum rezultă din evidența sesizărilor publicată pe pagina de internet a instanței supreme, și nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform aceluiași evidențe.

Drept urmare, în conformitate cu art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu modalității de interpretare a dispozițiilor art. 297 din Codul penal, respectiv ale art. 246 din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă este

îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea, ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr. 405/2016.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de trimitere a arătat că, prin efectul Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, conjugat cu absența intervenției legiuitorului în termenul prevăzut de art. 147 alin. (1) din Constituția României, dispozițiile art. 297 din Codul penal și cele ale art. 246 din Codul penal din 1969 continuă să subziste doar în forma stabilită de Curtea Constituțională ca fiind în acord cu prevederile Legii fundamentale, în sensul restrângerii elementului material al laturii obiective numai la încălcările atribuțiilor de serviciu stabilite expres prin legi sau ordonanțe. Toate celelalte acțiuni sau inacțiuni constând în încălcări ale unor dispoziții cuprinse în legislația secundară (hotărâri ale Guvernului, fișa postului, dispoziții, regulamente etc.) nu mai pot primi semnificație penală, faptele săvârșite în această modalitate neavând corespondent în modelul abstract prevăzut de norma de incriminare așa cum a fost reconfigurată, astfel că sunt dezincriminate.

În acest sens s-a avut în vedere că prin Decizia Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor susmenționate, constatându-se că "dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma «îndeplinește în mod defectuos» din cuprinsul acestora se înțelege «îndeplinește prin încălcarea legii». După publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, nici Parlamentul și nici Guvernul nu au intervenit în intervalul de timp prevăzut de dispozițiile art. 147 alin. (1) din Constituție pentru punerea în acord a dispozițiilor art. 246-248 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal, în limitele Legii fundamentale, astfel cum acestea au fost stabilite de către instanța de contencios constituțional.

În consecință, s-a apreciat că trebuie analizat efectul deciziilor Curții Constituționale asupra normei de incriminare, pentru a se stabili dacă această situație poate fi circumscrisă noțiunii de "lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea".

De asemenea s-a menționat că efectele deciziilor Curții Constituționale asupra normei de incriminare au mai fost analizate de Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, care a dat o rezolvare obligatorie acestei probleme prin deciziile nr. 18/2016 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 930 din 18 noiembrie 2016) și nr. 6/2017 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 284 din 24 aprilie 2017). În considerentele acestor hotărâri, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că "prevederile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție referitoare la efectele deciziilor Curții Constituționale, potrivit cărora efectele unei decizii de admitere a excepției de neconstituționalitate sunt echivalente abrogării textului de incriminare, inclusiv dezincriminării acestuia".

Constatarea neconstituționalității unei norme de incriminare, având ca efect dezincriminarea, poate privi norma în integralitatea sa ori numai anumite variante de incriminare (prin constatarea neconstituționalității unor teze ale normei de incriminare sau a unor sintagme din norma de incriminare care determină existența unor variante de incriminare). În această ipoteză, constatarea neconstituționalității are ca efect dezincriminarea acelei variante vizate de decizia instanței de contencios constituțional, iar nu a tuturor variantelor prevăzute în norma de incriminare.

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție a reamintit că "dezincriminarea operează retroactiv, indiferent de data săvârșirii faptei, atât în cazul în care privește toate variantele de incriminare, cât și în cazul în care privește o anumită variantă de incriminare. Prin urmare, în ipoteza în care o variantă este dezincriminată, ca efect al unei decizii de constatare a neconstituționalității, dezincriminarea operează retroactiv indiferent dacă fapta a fost săvârșită în varianta respectivă sub imperiul Codului penal anterior sau sub imperiul noului Cod penal".

Curtea de Apel Craiova a apreciat că efectul direct asupra sferei de incriminare a infracțiunii de abuz în serviciu rezultă fără echivoc chiar din conținutul Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016, Curtea Constituțională statuând în paragraful nr. 88 al considerentelor că "dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal. . . au fost reconfigurate prin prezenta decizie", concluzie ce rezultă și din analiza dispozițiilor art. 147 alin. (4) teza a II-a din Constituție, care nu disting în funcție de tipurile de decizii pe care Curtea Constituțională le pronunță, acestea fiind general obligatorii.

De asemenea s-a arătat că acest efect se manifestă sub dublu aspect: pe de o parte, impun legiuitorului obligația de a pune de acord prevederile declarate neconstituționale cu dispozițiile Constituției, în termen de 45 de zile, iar, pe de altă parte, la expirarea acestui termen, în cazul pasivității legiuitorului, efectele juridice ale dispozițiilor declarate

neconstituționale încetează. În cazul deciziilor de interpretare, în lipsa intervenției legiuitorului, textul este păstrat în corpul legii sau ordonanței, dar în conținutul și forma stabilite de instanța de contencios constituțional.

Aplicând aceste considerente în cazul problemei de drept sesizate, opinia completului a fost că, prin efectul Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, conjugat cu absența intervenției legiuitorului în termenul prevăzut de art. 147 alin. (1), dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 continuă să subziste doar în forma stabilită de Curtea Constituțională ca fiind în acord cu prevederile Legii fundamentale, în sensul restrângerii elementului material al laturii obiective numai la încălcările atribuțiilor de serviciu stabilite expres prin legi sau ordonanțe. Concret, toate celelalte acțiuni sau inacțiuni constând în încălcări ale unor dispoziții cuprinse în legislația secundară (hotărâri ale Guvernului, fișa postului, dispoziții, regulamente etc.) nu mai pot primi semnificație penală, faptele săvârșite în această modalitate neavând corespondent în modelul abstract prevăzut de norma de incriminare astfel reconfigurată.

IV. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În ședința din 2 noiembrie 2017, inculpatul A.C. a formulat cerere prin care a solicitat, în temeiul dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție. În susținerea cererii a menționat că voința legiuitorului, de a nu fi intervenit pozitiv, în termenul de 45 de zile, prevăzut de art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în respectarea Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, reconfirmată prin Decizia nr. 392 din 6 iunie 2017, prin care s-a constatat că dispozițiile art. 246 alin. 1 din Codul penal din 1969, ale art. 248 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii", a avut drept consecință dezincriminarea tacită a infracțiunilor prevăzute de textele de lege menționate, făcând aplicabile dispozițiile art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală, raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza I din Codul de procedură penală.

Reprezentantul Ministerului Public a opinat că infracțiunea de abuz în serviciu este incriminată, dispozițiile art. 297 din Codul penal nefiind abrogate, iar inculpații B.S.V., D.G, C.M., P.T și S.C. T. S.R.L. nu au exprimat puncte de vedere proprii asupra chestiunii în discuție, arătând că sunt de acord cu susținerile inculpatului A.C.

V. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel Alba Iulia, Bacău, Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești, Suceava și Timișoara, care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate.

1. Opinia majoritară, regăsită în informațiile transmise de Curtea de Apel Bacău și instanțele din circumscripția acestora (Tribunalul Bacău, Tribunalul Neamț, Judecătoria Bacău, Judecătoria Onești), Curtea de Apel Brașov și instanțele din circumscripția acesteia (Tribunalul Brașov), Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj și instanțele din circumscripția acesteia (Judecătoria Baia Mare, Judecătoria Zalău), Curtea de Apel Craiova și instanțele din circumscripția acesteia (Judecătoria Filiași, Slatina și Corabia), Curtea de Apel Constanța și instanțele din circumscripția acesteia (Judecătoria Constanța, Tribunalul Tulcea), Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Iași și instanțele din circumscripția acesteia (Judecătoria Iași, Tribunalul Vaslui, Judecătoria Vaslui), Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Timișoara și instanțele din circumscripția acesteia (Tribunalul Timiș, Tribunalul Caraș-Severin, Judecătoria Caransebeș), a fost aceea că nu a intervenit dezincriminarea normei prevăzute de art. 297 din Codul penal - art. 246 din Codul penal anterior și că a fost restrâns elementul material al laturii obiective a infracțiunii de abuz în serviciu numai la încălcările atribuțiilor de serviciu stabilite prin legi sau ordonanțe, în forma și conținutul stabilite de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 405/2016.

În susținerea acestei opinii s-a argumentat că prin decizia enunțată Curtea Constituțională a dat doar o interpretare sintagmei "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul art. 297 alin. (1) din Codul penal, ceea ce nu echivalează cu abrogarea/dezincriminarea textului de incriminare, în acest sens reținându-se tipicitatea infracțiunii de abuz în serviciu numai în cazul încălcării atribuțiilor de serviciu stabilite expres prin legi sau ordonanțe; încălcarea unor atribuții reglementate de legislația secundară nu intră în sfera ilicitului penal. De asemenea s-a apreciat că această chestiune nu reprezintă o problemă de drept care să poată fi dezlegată de principiu, întrucât condiția îndeplinirii tipicității unei infracțiuni se analizează prin raportare la starea de fapt din speța dedusă judecării.

Tribunalul Neamț și Curtea de Apel Constanța au împărtășit punctul de vedere exprimat de completul care a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție prin Încheierea din 2 noiembrie 2017.

Curtea de Apel Suceava a comunicat că judecătorul investit cu soluționarea unei cauze vizând abuzul în serviciu va aprecia de la caz la caz dacă este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii sau dacă a intervenit dezincriminarea, iar Curtea de Apel Brașov a menționat că această chestiune nu reprezintă o problemă de drept care să fie dezlegată de principiu, întrucât condiția tipicității unei infracțiuni se analizează prin raportare la starea de fapt din speța dedusă judecării.

Curtea de Apel Craiova și instanțele din circumscripția acesteia (Judecătoria Filiași, Slatina și Corabia) au comunicat că infracțiunea de abuz în serviciu este în continuare incriminată, dar în interpretarea restrictivă a domeniului de aplicare a normei penale dată de Decizia Curții Constituționale nr. 405/2016.

2. În opinia minoritară, exprimată de Judecătoria Șimleu Silvaniei, Judecătoria Moinești și Judecătoria Rupea, s-a apreciat că a intervenit dezincriminarea infracțiunii de abuz în serviciu ca urmare a intervenirii Deciziei nr. 405/2016 a Curții Constituționale.

3. Tribunalul Arad și Tribunalul Covasna și-au exprimat opinia în sensul că, față de Decizia nr. 26 din 23.11.2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.998/1/2017 de Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-au respins ca inadmisibile sesizările formulate de Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 219/98/2017 și de Tribunalul București - Secția penală în Dosarul nr. 4.313/197/2017, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a unei chestiuni de drept, prezenta sesizare a rămas fără obiect.

4. Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Ploiești, Tribunalul Vaslui, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Sălaj, Judecătoria Mangalia, Judecătoria Medgidia, Judecătoria Hârșova, Judecătoria Babadag, Judecătoria Măcin și Judecătoria Tulcea, Tribunalul Bistrița-Năsăud, Tribunalul Sălaj au transmis că nu există jurisprudență în acest sens.

5. Nu au transmis puncte de vedere Curtea de Apel Pitești și Curtea de Apel Târgu Mureș, Judecătoria Buhuși și Judecătoria Podu Turcului, Judecătoria Reșița, Oravița, Moldova Nouă.

VI. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 2.965/C/3084/III-5/2017 din 11 ianuarie 2018, Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția judiciară a comunicat concluziile formulate asupra chestiunii de drept supuse dezlegării, solicitând respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării Curții de Apel Craiova, Secția penală și pentru cauze cu minori.

În argumentare, parchetul a susținut că, raportat la dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, admisibilitatea unei sesizări formulate în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a trei cerințe: instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță; chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare; soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

În contextul arătat s-a menționat că sesizarea analizată răspunde doar unora dintre cerințele de admisibilitate enunțate, în sensul că aparține unui complet al unei curți de apel, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță (apel), și nu a mai fost dezlegată prin intermediul instrumentelor juridice de unificare a practicii judiciare. Însă cu privire la condiția potrivit căreia sesizarea trebuie să aibă ca obiect o chestiune de drept și de aceasta să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care a fost formulată se impun următoarele precizări:

Pe de o parte, s-a observat că întrebarea adresată Înaltei Curți de Casație și Justiție nu reprezintă o veritabilă problemă de drept pentru a justifica utilitatea demersului inițiat, întrucât ceea ce se solicită a se stabili sunt caracterul, interpretarea și efectele unei decizii a Curții Constituționale, or, conform jurisprudenței instanței de contencios constituțional și a instanței supreme, un atare demers judiciar este inadmisibil.

Pe de altă parte, a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție, în procedura reglementată de art. 475 din Codul de procedură penală, în vederea clarificării unei dispoziții constatate, în parte, neconstituțională, pe motivul inexistenței unei modificări legislative corespunzătoare în termenul de 45 de zile, înseamnă a ignora limitele prerogativelor instanței supreme, consacrate de art. 126 alin. (3) din Legea fundamentală. În exercitarea competenței sale constituționale, Înalta Curte de Casație și Justiție poate asigura doar interpretarea și aplicarea unitară a unei norme juridice de către instanțele judecătorești, nicidecum modificarea sau completarea acelei norme juridice, cele din urmă constituind atribute exclusive

ale legiuitorului - primar ori delegat. În acest sens s-au invocat și argumente din considerentele deciziilor nr. 22 din 25 octombrie 2016 și nr. 4 din 28 februarie 2017 ale Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

S-a susținut că solicitarea de a se interpreta o decizie a Curții Constituționale și de a-i fi stabilite efectele este inadmisibilă pe calea mecanismului judiciar reglementat de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, în ipoteza în care decizia de neconstituționalitate este suficient de clară pentru a nu genera veritabile probleme de interpretare.

În atari condiții, s-a apreciat că nu este admisibil a solicita instanței supreme lămuriri suplimentare prin mecanismul hotărârii prealabile, întrucât acest demers echivalează cu o nesocotire a plenitudinii de jurisdicție a Curții Constituționale în domeniul controlului de constituționalitate.

VII. Opinia specialiștilor consultați

Nu s-au solicitat opinii ale specialiștilor în domeniul dreptului penal.

VIII. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența națională relevantă

Opinia majoritară a instanțelor a fost exprimată în:

- Decizia penală nr. 1.141 din 27.10.2016, pronunțată de Curtea de Apel Bacău în Dosarul nr. 6.918/270/2014;

- Decizia penală nr. 575/CO din data de 10.11.2016, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 1.479/122/2016; Decizia penală nr. 560/CO din data de 1.11.2016, pronunțată de Secția a II-a penală a Curții de Apel București în Dosarul nr. 29.156/3/2016; Sentința penală nr. 356/F din data de 17.02.2017, pronunțată de Secția I penală a Tribunalului București în Dosarul nr. 38.588/3/2015; Sentința penală nr. 1.420 din data de 10.07.2017, pronunțată de Secția I penală a Tribunalului București în Dosarul nr. 47.246/3/2015; Sentința penală nr. 735 din data de 6.04.2017, pronunțată de Secția I penală a Tribunalului București în Dosarul nr. 40.287/3/2015; Sentința penală nr. 1.800 din data de 14.09.2017, pronunțată de Secția I penală a Tribunalului București în Dosarul nr. 25.413/3/2016; Sentința penală nr. 378 din data de 8.11.2017, pronunțată de Judecătoria Buftea în Dosarul nr. 16.003/94/2016; Sentința penală nr. 79 din data de 21.03.2017, pronunțată de Judecătoria Buftea în Dosarul nr. 19.204/94/2016; Sentința penală nr. 343 din data de 22.12.2016, pronunțată de Judecătoria Buftea în Dosarul nr. 5.694/94/2016; Sentința penală nr. 132 din data de 27.10.2017, pronunțată de Tribunalul Ialomița în Dosarul nr. 1.247/98/2017;

- Decizia nr. 669 din data de 10.11.2017 pronunțată de Tribunalul Galați în Dosarul nr. 609/121/2014;

- Sentința penală nr. 104/13.04.2017, pronunțată de Judecătoria Beiuș în Dosarul nr. 652/187/2015; Sentința penală nr. 87/2017, pronunțată de Judecătoria Marghita în Dosarul nr. 5.543/111/2013**;

- Sentința penală nr. 420/24.02.2017, pronunțată de Judecătoria Satu Mare în Dosarul nr. 3.646/296/2015, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 474/A/6.09.2017 a Curții de Apel Oradea; Decizia penală nr. 53/C din 17 iunie 2017, pronunțată de Tribunalul Satu Mare în Dosarul nr. 2.263/296/2017*;

- Decizia penală nr. 768/P/29.06.2016, pronunțată de Curtea de Apel Constanța în Dosarul nr. 821/36/2015, și Decizia penală nr. 183/P/18.12.2017, pronunțată de Curtea de Apel Constanța în Dosarul nr. 3.897/118/2017.

2. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, singura decizie relevantă pentru problema de drept ridicată în speță este Decizia nr. 26 din 23 noiembrie 2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care s-a statuat că "Respinge, ca inadmisibile, sesizările formulate de Curtea de Apel București -- Secția I penală în Dosarul nr. 219/98/2017 și de Tribunalul Brașov - Secția penală în Dosarul nr. 4.313/197/2017, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: «în interpretarea art. 4 din Codul penal, dacă intră sub incidența Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15.06.2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517/8.07.2016 (prin care s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. 1 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii"), fiind dezincriminată fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îndeplinește prin încălcarea unui act normativ care nu are

putere de lege, în situația în care acest lucru este constat printr-o hotărâre penală definitivă», respectiv: «dacă în conținutul sintagmei "lege de dezincriminare" sunt avute în vedere și situațiile în care legiuitorul nu a intervenit în cazul declarării neconstituționale a dispozițiilor unei prescripții normative, cum este cazul în speță al art. 246 din Codul penal din 1969, respectiv art. 297 din Codul penal cu referire la art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare.»"

3. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale

Decizia relevantă pentru problema de drept analizată este Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii".

În paragraful 60 din decizia anterior menționată, Curtea observă că practica judiciară s-a întemeiat pe dispozițiile art. 246 și 248 din Codul penal din 1969, precum și pe cele ale art. 297 din Codul penal, care folosesc o exprimare generală, fără a arăta în mod limitativ acțiunile sau omisiunile prin care se săvârșește această infracțiune. Chiar dacă, din punct de vedere practic, o astfel de enumerare limitativă nu este posibilă prin dispozițiile care incriminează abuzul în serviciu, având în vedere consecința pe care reglementarea unei atribuții de serviciu o are în materia incriminării penale a acestei fapte, Curtea statuează că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului. Aceasta, deoarece adoptarea unor acte de reglementare secundară care vin să detalieze legislația primară se realizează doar în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Decizia Curții Constituționale nr. 392 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 30 iunie 2017, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 248 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în măsura în care prin sintagma "îndeplinește în mod defectuos" din cuprinsul acestora se înțelege "îndeplinește prin încălcarea legii". În paragraful 26, Curtea Constituțională a statuat că "[...] urmare a deciziei pronunțate, dispozițiile art. 246 din Codul penal din 1969 și ale art. 297 alin. (1) din Codul penal au rămas în vigoare și continuă să producă efecte juridice în interpretarea pe care Curtea a constatat-o ca fiind conformă Legii fundamentale".

4. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului:

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

IX. Dispoziții legale incidente

Art. 246 din Codul penal din 1969

"Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani."

Art. 248 din Codul penal din 1969

"Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani."

Art. 297 alin. (1) din Codul penal

"Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică."

Art. 4 din Codul penal

"Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și

toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi."

Art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, republicată

"În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime."

Constituția României

Art. 61. - Rolul și structura Parlamentului, alin. (1)

"Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării."

Art. 126. - Instanțele judecătorești, alin. (3)

"Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale."

Art. 147. - Deciziile Curții Constituționale, alin. (1) și (4)

"(1) Dispozițiile din legile și ordonanțele în vigoare, precum și cele din regulamente, constatate ca fiind neconstituționale, își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale dacă, în acest interval, Parlamentul sau Guvernul, după caz, nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției. Pe durata acestui termen, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale sunt suspendate de drept.

(4) Deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României. De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor."

X. Opinia judecătorului-raportor

Opinia judecătorului-raportor a fost în sensul respingerii, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minor în Dosarul nr. 2.247/304/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri privind dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: "modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 297 din Codul penal, respectiv art. 246 din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea, ca efect al Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016."

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală: "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată."

Ca urmare, admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor exigențe:

- instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;
- chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În speță, se constată că este îndeplinită prima condiție referitoare la existența unei cauze pendente aflate în curs de

judecată în ultimă instanță, Curtea de Apel Craiova fiind învestită în Dosarul nr. 2.247/304/2014 cu soluționarea apelurilor declarate de Parchetul de pe lângă Judecătoria Segarcea și inculpații B.S.V., D.G., C.M., A.C., P.T. și S.C. T. S.R.L. împotriva Sentinței penale nr. 155 din 07.10.2016 a Tribunalului Dolj.

De asemenea, este îndeplinită și cea de-a treia condiție enunțată, întrucât chestiunea de drept cu a cărei analiză a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

În ceea ce privește cea de-a doua condiție, respectiv ca soluționarea pe fond a cauzei de către Curtea de Apel Craiova să depindă de lămurirea chestiunii de drept din cuprinsul sesizării, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că aceasta vizează doar aspecte teoretice, cu caracter general, referitoare la efectele deciziei prin care Curtea Constituțională a stabilit constituționalitatea unui text de lege doar în interpretarea dată acestuia prin respectiva decizie.

De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție reține că sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova s-a grefat, în mod evident, doar pe dubiile instanței cu privire la efectele Deciziei de neconstituționalitate nr. 405 din 15 iunie 2016, în sensul dacă mai este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea acesteia în mod tacit prin faptul că legiuitorul nu a intervenit în termenul de 45 de zile prevăzut de art. 31 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale pentru a pune în acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Legii fundamentale.

Or, efectele unei decizii prin care Curtea Constituțională declară neconstituționalitatea unei dispoziții legale sunt expres prevăzute de art. 147 alin. (4) din Constituția României, respectiv ele sunt general obligatorii de la data publicării în Monitorul Oficial și au putere numai pentru viitor. În plus, forța obligatorie ce însoțește actele juridictionale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care acesta se sprijină acesta (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010).

În aceste condiții, cât timp, în prezentarea raționamentului său juridic (paragraful 60 al Deciziei nr. 405 din 15 iunie 2016), Curtea Constituțională a statuat, într-o manieră lipsită de orice echivoc, "că neîndeplinirea ori îndeplinirea defectuoasă a unui act trebuie analizată numai prin raportare la atribuții de serviciu reglementate expres prin legislația primară - legi și ordonanțe ale Guvernului", se constată că instanța de contencios constituțional a furnizat atât autorităților cu competențe în procesul de legiferare, cât și instanțelor judecătorești toate elementele necesare pentru cunoașterea efectelor ce trebuie atribuite deciziei sale. Din perspectiva întinderii acestor efecte, Curtea a precizat, de asemenea, că norma de incriminare este constituțională doar în interpretarea dată prin decizie, fiind clară și previzibilă, fără a formula o concluzie similară și cu privire la celelalte componente ale normei penale criticate, examinate detaliat.

Mai mult decât atât, potrivit art. 126 alin. (3) din Constituție, Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale, nicidecum clarificarea unei dispoziții constatate, în parte, ca fiind neconstituțională pe motiv că legiuitorul - primar sau delegat - nu a intervenit, în termenul de 45 de zile de la publicarea deciziei de neconstituționalitate în Monitorul Oficial al României, Partea I, pentru a pune în acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Legii fundamentale.

Efectele deciziilor Curții Constituționale nu pot fi interpretate, în procesul de aplicare a legii, de către alte instituții ale statului, întrucât un atare demers ar genera o știrbire a competenței sale exclusive în materie. Prin urmare, instanțele judecătorești nu trebuie să interpreteze efectul deciziei, ci să aplice acea decizie într-un mod conform considerentelor sale la cazul dedus judecării, demers pe deplin posibil și în speța de față.

De altfel, Curtea Constituțională, în considerentele Deciziei nr. 206 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 13 iunie 2013 a statuat că, în raport cu dispozițiile art. 126 alin. (3) din Constituție, "sintagma «dezlegarea dată problemelor de drept judecate», cuprinsă în art. 4145 alin. (4) din Codul de procedură penală, pe de o parte, nu poate privi decât interpretarea și aplicarea unitară a conținutului dispozițiilor legale, cu sensul de acte normative, iar nu și a deciziilor Curții Constituționale și a efectelor pe care acestea le produc, și, pe de altă parte, nu poate privi decât interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești, iar nu și de către Curtea Constituțională, care este o autoritate distinctă de sistemul judecătoresc. Altfel spus, numai în aceste condiții «dezlegarea dată problemelor de drept judecate» poate fi obligatorie, pentru că numai în aceste condiții poate exista o compatibilitate cu normele constituționale. Orice altă interpretare este în contradicție cu prevederile art. 147 alin. (1) și (4) din Constituție, deoarece lipsește de efecte deciziile Curții Constituționale, determinând ca recursul în interesul legii să fie transformat, cu încălcarea Constituției, într-o formă de control al actelor Curții Constituționale". Or, mutatis

mutandis, aceste considerente se aplică și în cazul hotărârilor prealabile.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova - Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 2.247/304/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarei chestiuni de drept: "modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 297 din Codul penal, respectiv art. 246 din Codul penal din 1969, în sensul de a lămuri dacă este îndeplinită condiția tipicității infracțiunii de abuz în serviciu sau a intervenit dezincriminarea, ca efect al deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016".

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 8 februarie 2018.

PREȘEDINTELE CU DELEGAȚIE AL SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
judecător MIRELA SORINA POPESCU

Magistrat-asistent,
Cristina Roșu